Versión en castellano a continuación

Aquesta entrevista ha estat realitzada en motiu de la 7a Biennal d'Art Leandre Cristòfol que té lloc al Centre d'Art la Panera del 15 de maig al 29 d'agost de 2010.

Antoni Jové: A la 7a Biennal d'Art Leandre Cristòfol podem veure-hi quatre treballs teus: *Caracteres Times New Roman en orden de área ocupada* (en vinil i en DVD), *Frecuencia cromática en prensa escrita española de enero de 2008* i *Für Elise de Ludwig van Beethoven en orden de tono.* En tots ells s'hi aprecia la voluntat de repensar productes de la nostra cultura: una tipografia, les portades dels diaris i una creació musical. Quin és el procés i la intenció que et duu a descodificar i recodificar aspectes i elements del nostre context cultural? D'on neix aquest interès a sistematitzar tot el que ens envolta?

Daniel Jacoby: És una pregunta de psicoanàlisi?

A veure: els meus amics al col·legi eren tots bastant *frikis*. Ens reptàvem a resoldre endevinalles matemàtiques, passàvem la pausa a l'aula d'informàtica programant els nostres propis jocs amb Logo (un llenguatge de programació arcaic), fèiem traducció simultània de cançons en anglès per riure i fins i tot vam inventar un joc que anomenàvem «Endevina un connector» (una espècie de Pictionary exclusivament de peces de *hardware*). El meu avi també era particular. Era una persona excessivament ordenada i sistemàtica: tenia la seva pròpia tècnica per obrir les capsetes de cigars (quan encara no tenien una tapa d'obertura fàcil) amb el menor esforç possible i sense fer-les malbé, i coneixia la forma més eficaç de recollir fins a l'última gota de mel del plat de postres sense tacar-se. Suposo que alguna cosa d'això, entre altres coses, em va marcar. Per a mi, repensar les coses ha estat sempre quelcom divertit, potser perquè va començar d'aquesta manera.

Quant a per què productes de la nostra cultura, senzillament perquè és el que tinc a mà i el que en major o menor mesura forma part del bagatge intel·lectual de l'espectador. És per no començar de zero, simplement. És perillós, això sí, i me n'he anat adonant amb el temps. Els elements culturals tenen moltes connotacions i de vegades poden modificar el que estàs intentant dir. Per això, ara vaig amb molta més cura a l'hora d'incloure qualsevol referent en el meu treball.

AJ: Entre les diferents aportacions de l'art i alguns artistes a la nostra existència com a subjectes, sempre he agraït la invitació a mirar el nostre entorn d'una altra manera, des de diferents punts de vista, que no són els hegemònics i establerts. Crec que en el teu treball aquesta invitació s'hi fa evident. Des de la teva posició d'artista, com t'enfrontes a la «realitat»? Des de quin punt o punts de vista treballes?

DJ: Sovint penso que si no m'hagués dedicat a l'art estaria fent aquestes coses igualment. Vull dir que fer-les com a art els dóna una certa oficialitat, però en el fons no és gaire diferent de les històries que conten els avis (o el meu avi, com a mínim). M'enfronto a la realitat amb curiositat, amb afany d'explorar les coses que em resulten més curioses.

AJ: Crees les teves pròpies eines (*software*, mètode...) per analitzar, classificar i sistematitzar cada un dels temes que són objecte de les teves obres?

DJ: Si cal, sí. Suposo que en aquest sentit faig el que faria una empresa: optimitzar els processos. Algunes vegades, quan ha valgut la pena, he programat el meu propi *software* per segons quines tasques o sistemes, com va ser el cas de *Frecuencia cromática en prensa escrita española de enero de 2008*, exposada ara a la Biennal. Però tampoc no va ser res de l'altre món, ho vaig fer amb un llenguatge de programació molt bàsic i que feia gran part del treball per mi. En altres, quan se m'escapava de les mans, he delegat en algun professional, com va ser el cas de *Traducción recursiva de titulares*. Per a aquest projecte vaig contractar un programador que es va encarregar de tota la part tècnica i del qual em podia refiar plenament. Una opció molt millor, sens dubte. Clar que de vegades també és un tema econòmic.

Últimament, no he estat treballant amb processos tan tecnològics, però sí amb la col·laboració de molts professionals. Delegar tasques és quelcom que m'ha anat molt bé, i no parlo només pel que fa a l'efectivitat, sinó conceptualment. Sempre he preferit prendre la menor quantitat de decisions possibles i, en aquest sentit, he passat d'assistir-me per ordinadors a delegar en altres individus. En treballar amb persones, a més, les variables es multipliquen i sorgeixen coses molt més riques i complexes. Aquesta riquesa de subjectivitat és el que ara mateix m'interessa explotar.

AJ: Consideres que existeix alguna relació entre el teu treball com a artista i la ciència?

DJ: Amb la ciència exactament no tant, tot i que en alguns treballs pugui semblar que sí. Si una cosa m'interessa és el mètode científic, que és el terme que es refereix a la forma de raonar, i no, en canvi, als aspectes tècnics. Una part del que caracteritza aquest mètode és que les veritats o les respostes a les incògnites que ens plantegem són resoltes basant-se en altres veritats prèviament provades sota les mateixes normes. Lògicament, això té un límit, perquè en algun moment deixen d'haver-hi més veritats en les quals et pots recolzar i s'han de donar algunes coses per certes. En aquest punt d'incertesa m'enfoco jo.

AJ: Darrere de *Frecuencia cromática en prensa escrita española de enero de 2008* hi ha una referència a la pintura. Tanmateix, sembla que has arribat a allò pictòric des d'una aplicació tecnològica que es troba al servei d'una idea preliminar. En quina mesura les noves tecnologies contribueixen a la formalització dels teus treballs?

DJ: En la mesura justa i necessària. Procuro que la tecnologia no obtingui gaire protagonisme i cada vegada en prescindeixo més. El que passa és que la

tecnologia és una cosa que es troba molt present en el nostre entorn i és pràcticament impossible separar-la de la cultura. Els gràfics de *Frecuencia cromática en prensa escrita española de enero de 2008*, per exemple, són molt semblants als que genera Excel, un programa que tothom ha utilitzat alguna vegada.

No obstant això, m'interessen més els processos que hi ha darrere de la tecnologia. I sí, en el cas que esmentes, el resultat és molt pictòric, però no com a finalitat en si mateixa, sinó com el resultat gairebé natural d'un procés. També hi ha quelcom de banalitzar un exhaustiu estudi per convertir-lo en una cosa improductiva (excepte com a art).

AJ: A la Biennal hem pogut veure treballs produïts entre els anys 2008 i 2009. Quins són els teus nous projectes?

DJ: Com deia, estic intentant enriquir el meu treball fent-lo menys predicible i més suggerent. Aquest últim any he estat intentant escapar-me dels meus propis mètodes. Ara m'estic inclinant cap a una cosa més narrativa, tot i que en el fons s'hi trobin residus d'una certa sistematització, però més camuflada.

He estat dedicant molt de temps a un projecte titulat *Untitled story*. No vull entrar en detalls (sóc un gran defensor de l'efecte sorpresa), però, a grans trets, és un intent de dur al límit la tasca d'adaptar una obra a un format diferent. Hi entren en joc una sèrie de col·laboradors que, seguint unes pautes mínimes, creen noves narracions. Els col·laboradors són creadors de diferents disciplines i estils diversos, amb la qual cosa l'obra està canviant de forma constantment. No te n'avanço res més; espero que ho vegis exposat aviat.